

The background is a vibrant, painterly illustration of a forest. A large, dark brown tree trunk is on the right side, with thick, dark green vines hanging from its branches. The ground is covered in tall, bright green grass with scattered small flowers in yellow, red, and purple. In the lower right, a child with spiky blonde hair, wearing a green long-sleeved shirt and a blue skirt, is sitting on the grass, reading a blue book. The overall atmosphere is peaceful and magical.

MAXIK

a málokdý viditelni

Renata Baumann

● — pointa

Maxík a málokdy viditelní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Renata Baumann

Maxík a málokdy viditelní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MAXIK

a málokdy viditelni

Renata Baumann

● ■ pointa

Copyright © Renata Baumann
Ilustrace © Jaroslav Špaček

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5212-7

ISBN e-knihy 978-80-267-5391-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5392-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5384-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Knih, kterou právě držíte v ruce, vznikla na základě neuvěřitelně poutavých, neodolatelně humorných, přitom nepopsatelně hlubokých a velmi inspirativních vyprávění Maxíkova tatínka o klukovských lumpárnách, dětské fantazii a rodičovské lásce.

Jsem skálopevně přesvědčena, že kdyby tyto příběhy napsal sám Maxíkův tatínek, určitě by na tomto místě nechybělo věnování jeho synovi!

Proto tak činím já i jménem Tvého tatínka a tato kniha je věnována Tobě, Maxíku!

MAXIKA ŠAMŠUL NA SAMOTĚ

Nebylo hezko. Vůbec ne. Bylo sychravo. Bylo studeno, vlezlo a byla mlha. Ale šamšul, co z něj bylo vidět jen ouško, co vypadalo jako špičatý lopuchový list, se smál roztaženým úsměvem od jednoho ucha k druhému a poskakoval s podivnou konvičkou mezi skoro zmrzlými květy na záhonku, až se mu vyzáblé nožičky pod lehkou jupkou jen kmitaly. Nebyl o moc vyšší než květiny, které tanečním krokem obskakoval. Ale to je normální vzrůst šamšulů a nikoho by to přece nemělo překvapovat.

Že to někoho překvapuje? Aha, tady někdo neví, kdo jsou šamšulové, že?

Šamšulové jsou MKB, jak by se asi řeklo moderní zkratkou. Možná by někdo řekl, že to jsou NVB, nebo možná PB, ale to je jedno, jsou to jen zkratky toho samého. PB je přece zkratka pro pohádkové bytosti, ale

tahle zkratka je matoucí. Někdo by si mohl představit, že pohádkové bytosti jsou z pohádek. To by znamenalo, že neexistují, což by byla chyba. Takže toto označení nepoužívám. Stejně jako NVB – což je jinak ne-viditelné bytosti. A to taky není pravda. Šamšulové jsou viditelní. Jen málokdy. Stejně jako všechny ostatní málokdy viditelné bytosti. Proto tedy je nejpřiléhavější zkratka MVB, tedy málokdy viditelné bytosti.

Málokdy viditelných bytostí je spousta, třeba elementálové. To jsou bytosti, které obývají a spravují živly. Tedy vodu, vzduch, zemi a oheň. Mají spousty názvů a lidé je označují od vodníků přes rusalky, sylfy, nymfy, trpaslíky, gnómy, pigmeje po salamandry atd. atd.

Pak jsou bytosti spojené s předměty, a to jak živými, tak i neživými. Kromě mnoha dalších jsou i málokdy viditelné bytosti, které jsou spojeny s místem. Těch je také poměrně mnoho a jedním z druhů jsou právě šamšulové. Někteří se rádi sdružují a setkávají a ti jsou povětšinou na rušných místech, jako jsou města, skladiště, staveniště nebo skládky. A pak jsou šamšulové, kteří se moc s ostatními stykat nemusí, a ti mají rádi klid a libují si v samotě. Mnohdy obývají odlehlá údolí, jeskyně, různé opuštěné budovy a zříceniny nebo samoty, ale také stodoly a různé boudy. Nemyslete si, že tím je výčet u konce, já jen, abychom věděli, kam šamšuly zařadit. Šamšulové nejsou velcí a někdy, když je někdo zahlédne, si je může splést

třeba s trpaslíky, jsou podobné výšky, ale byl by to velký omyl. Trpaslíci jsou zemní stvoření, tedy elementálové. Povětšinou jsou to nerudná a podezřívavá stvoření, co se ráda hádají, přou a škorpí, i když najdou se i výjimky. Zatímco šamsulové jsou místní řekněme skřítci, někdy laskavé plaché povahy, jindy jsou zlomyslní a pěkně mstiví. Ale nic z toho nemají přirozeně v povaze. Buď jim jejich chování vnukne místo, ve kterém žijí, nebo vnější okolnosti. Povětšinou však lidé. Šamsulové totiž žijí v těch samých místech jako lidé. A někdy je to pro ně dost otravné.

Jak říkám, velikostí jsou asi tak velcí, že by byli někteří možná i o trochu větší než rozkvetlá narciska, ale všichni jsou menší než průměrný mečík. Mají velké, k hlavě připláclé uši, co mají tvar jako lopuch, a tenké nožičky i ručičky s dlouhými prstíky a nos dlouhý a hubený jako ty jejich ručičky. Zato oči mají velké a temné. Skoro bez bělma. Pořád s nimi koulejí a rejdí a zkoumají. To proto, aby byli schopni si všimnout, když jim někdo nebo něco kazí práci. A kazí jim někdo něco pořád, protože šamsulové jsou jediní, co něco dělají dobře. Tedy podle nich. A i kdybyste se snažili sebevíc a opravdu dělali všechno, všecičko, jak by vám šamsul říkal, stejně by vám nakonec řekl, jak jste všechno pokazili a že nic neumíte a dokážete zkazit i tu nejjednodušší věc. A to i přesto, když vám celou dobu říká, jak to máte dělat správně. A že si to

raději příště všechno udělá sám. Jen málokdy se stane, že by šamšul uznal, že někdo něco udělal jako on, a pak to uvede slovy: „No vidíš, jak jsem tě to krásně naučil.“ Nebo tak nějak podobně, aby vyplynulo, že zásluha za dokonale udělané něco stejně přísluší pouze a jen šamšulovi a vy jste byli jen jeho nástrojem.

Šamšulové naprosto nesnáší změny. Ale naprosto. Horko těžko se vyrovnali s tím, že se střídají roční období a den a noc a sucho a mokro. Ale stejně brblají, mručí, vržou, hartusí a skřípou, že jim rozumíte jen tu a tam slovíčko, ale je vám jasné, že je zase když ne všechno, tak určitě naprostá většina špatně.

No a takový jeden šamšul obýval samotu, které se říkalo Strakov. Už si protrpěl, probublal, provrzal a prohartusil to, že se na jeho krásné zapomenuté samotě čas od času objevují lidé. Dokonce tak hloupí lidé, že si mysleli a myslí, že ta samota je snad jejich! Jen proto, že ji snad někdy koupili od jiných stejně hloupých lidí.

Kupování byla pro šamšula vůbec záhada. Podívejte se, samota na Strakově tu stojí a stávala dávno. Pak nějakí lidé, co ji se šamšulem obývali, dostali hrst papírků a zmizeli. Šamšul už je nikdy neviděl, zato se objevili noví. Ale samota Na Strakově byla pořád stejná. Stála na stejném místě a šamšul bydlel pořád ve stejném komíně jako posledních několik set let. Pak se zbláznili i tihle a zas dostali hrst papírků od jiných lidí a opět je vystřídali

tihle noví. Ale samota Strakov se opět nepohnula ani o píd'. Prostě lidé byli divní.

Pověštinou mu to nevadilo, protože byl MVB, tedy málokdy viditelná bytost, takže se ani s lidmi moc nevěděl, kdyby se nenarodilo to malé ječící nic jménem Maxík. Maminka mu sice říkala Maxmiliáne, když zlobil, a schválně protáhla to á, když předtím na xmi výrazně poklesla hlasem, aby zdůraznila, že už čeho je moc, toho je příliš. Jinak mu ale říkala Maxíčku a miminko a vůbec ho všemožně laskala a hladila. Jenže on Maxík byl filuta a šamšula pověštinou viděl. Viděl, jak se opaluje na stropě i jak si užívá ježdění na horkém vzduchu kolem komínové roury, když zrovna maminka zatopila, prostě pro Maxíka šamšul nebyl žádná MVB, ale NVB, tedy normálně viditelná bytost.

Dokud jenom ležel a koukal, nebyla to pro šamšula žádná velká starost ani překážka, ale ono se někdy stalo, že malého Maxíka maminka zdvihla do náručí a nevěděla, proč Maxík tak upřeně kouká do jednoho bodu, protože ona šamšula prostě neviděla. Proto jej zvedla, aby si to mohl prohlédnout víc, a Maxík jen natáhl ručičku a tu milého šamšula chytil za tenkou nožku nebo ručku a nedejbože za nos. Samozřejmě to Maxíček maskoval roztomilým žvatláním a vrněním, ale šamšul dobře rozuměl tomu, že jeho několikasetletý klid je najednou narušen vetřelcem. A lýtým nepřitelem, přestože Maxík

tehdy ještě neuměl ani chodit a vlastně ani mluvit. A tak maminka o jejich setkáních neměla nejmenší tušení. Jen se pořád divila, proč se Maxík usmívá, když dlouze kouká na strop.

A tak šamšul obskakoval zmrzlé květy, které maminka zapoměla na záhonech, protože věděl, že je dneska pátek a že s největší pravděpodobností zase přijede jeho malý malinký rušitel klidu. A chtěl na něj být připraven a mít všechnu péči o kytičky za sebou.

JAK SE ŠAMŠUL SNAŽIL BÝT NEVIDITELNÝ

Šamšul se zastavil, jako by zamrzl. Nikdo by si ho nevšiml, ani se nepohnul. Jen jeho ouška původně připláclá k hlavičce byla doširoka roztažená, až se jejich konečky jak špičky lopuchových listů lehce zachvěly. Ale i to by mohl každý, kdo by šel kolem, považovat jen za vánek větru. Šamšul zaslechl charakteristický zvuk. Blížilo se auto. Šamšul už věděl, že se blíží jediný z těch divných lidí, který ho jasně vidí. Maxík s maminkou byli někde na kopci. Tak jak ztuhl, rychle sebou mrsknul a jako lasička, možná rychleji, profičel cestu k rybníku, kterému ti podivní lidé říkali Dolní louže, ač se jmenoval Jiráskův rybník. Jiráskův proto, že jej opravil a také naposledy vlastnil poslední majitel usedlosti, což byl shodou okolností Maxíkův pradědeček a dědeček jeho maminky a jmenoval se Jirásek. A ta hráz, po které šamšul jako

vichr profrčel, oddělovala Dolní louži od přepadu do dalšího rybníka. Tomu zase říkali Mlýnský rybník, ač ve skutečnosti se jmenoval Strakov. Ten rybník. Stejně jako jejich usedlost. Šamšul zavrtěl odmítavě hlavou, proč to všechno ti lidé motají a kazí? Nic neumí udělat dobře. Ale zvuk přijíždějícího auta se blížil. Šamšul musí stihnout doběhnout ke strýčkovi a zase zpět. Jen v letu mávl na pozdrav rozmazané postavě, která se mihla jeho zorným polem, když prolétl přes hráz. Ani si plně neuvědomil, jestli to byl vodník, nebo některá z víl, nebo některý z trpaslíků, kteří si právě začali uklízet před zimou podzemní sluje. Jen mávl a do větru zavolal pozdrav. Musí stihnout doběhnout ke strýčkovi na louku k Průšovu rybníku a zase zpět. Něco na toho malého človíčka přece musí vymyslet, aby ho přestal vidět, a tím pádem tahat za nos, prsty, nohy a vůbec přestal zlobit. Takový klid tady byl, dokud ten malý kluk nezačal jezdit s maminou pravidelně. A to by tak hrálo, aby na toho lumpa jeho strýček něco nevymyslel.

Šamšulové běhají rychle. Ještě rychleji, než si vůbec dokážete představit. To lidé si myslí, jak jsou kdovíjak rychlí a hlavně chytrí, že používají auta a techniku. Tak sledujte. Než sjede auto z kopce kolem Průšova rybníku, pak kolem Hnojáku, který se vlastně doopravdy jmenuje Luňákovec, než potom lidé v autě zvednou bránu, vyjedou po trávě a zaparkují u stodoly, za tu dobu šamšul

bohatě stihne oběhnout všechny známé v okolí, chvílku s nimi poklábosit, vypít čaj z ostružinového listí nebo z listů jitrocele a chudobek, sníst koláč z malin a borůvek a ještě se vrátit ke svému záhonku na Strakově a učesat všechny trávy, které za týden pečlivě nasázel zpátky do záhonu mezi kytičky. Tak je rychlý. Ale taky je to odpověď, proč se maminka vždy tak diví, jak jí záhonek zarostl plevelem. Šamšul nesnáší změny, proto všechno býlí zas zasází zpět. A navíc mu je líto každé trávy a každé bylinky, kterou maminka vytrhne ze záhonku a zahodí, když okopává kytičky. Tak za týden všechno, co vytrhala, zastrká zase zpátky do záhonku. Pěkně to zalije a ještě učeše.

Takže než se kola auta jen párkrát otočila na kopci ještě ve vesnici, šamšul už oddechoval před strýčkovým domečkem. Strýček byl houbový šamšul a staral se o všechny houby, které rostly mezi Průšovým rybníkem a cestou do mlýna. Toho mlýna, co stál pod hrází rybníku Strakov, ale kterému Maxík i maminka říkali Mlýnský. Viděl, jak jeho synovec frčí od Jiráskova rybníka, to je ten, co mu Maxík i maminka říkali Dolní louže, ale to už víte, a rychle se vrátil domů:

„Copak se děje, že tak pelášíš, až ti zčervenaly uši?“ zeptal se strýček.

„Ale potřebuji něco vymyslet na toho malého kluka, co mě pořád nenechá na pokoji.“

Strýček se na šamšula podíval s povytaženým obočím:

„Co na něj chceš vymyslet? Neměl bys být rád, že tě aspoň někdo vidí? A že můžeš mít mezi lidmi kamaráda?“

„Ale když on mě tahá za nos, za ručičky i za nožičky. Nenechá mě spát na stropě. A v jednom kuse furt něco mele a naprosto nic neposlouchá.“

„Vždyť je ještě malinkej. Ani pořádně neumí mluvit!“

„Jo, to byste tedy, strýčku, koukal, jak mele pantem.“

„Opravdu? A jeho maminka mu rozumí?“

„Ale kdež. Vždyť znáte dospělé lidi. Nic nevidí a ničemu nerozumí. Malý Maxík mluví zcela srozumitelně starou řečí, ale maminka to považuje za křik dítěte, které ještě neumí mluvit. Tak tedy je pro ni křik nesrozumitelný. A tak se pak Maxík rozpláče, protože jí nemůže vysvětlit, že mě vidí a že vidí i druhé a spoustu dalších věcí.“

„Tak vidíš, že Maxík umí víc, než jen tě tahat za nos a uši.“

„Ale nedá si říct. Je neposlušný a myslí si, že když mě vidí jenom on a ne jeho maminka, že si může dělat, co chce, a zlobit. Když to nikdo nevidí, přece ho nikdo nepotrestá.“

„A ty si myslíš, že ho baví tě takhle trápit?“ zakabonil se strýček.

„Jo!“ paličatě odseknul šamšul.

„No dobrá, tak buď neviditelný. Když tě ten zlomyslný Maxík neuvidí, nemůže tě ani trápit, ne?“

Šamšul se překvapeně klepl dlouhou hubenou ručkou do čela. Že ho to nenapadlo. To je přece nápad. Jeho strýček je stejně hlava.

Zatímco si povídali, donesla šamšulova teta krásně nadýchaný koláč z borůvek a tmavý čaj z ostružinového listí. Šamšul se olízl a blaženě přimhouřil oči. A pak se do koláče zakousl. Měl zoubky jak kuna, ostré a špičaté. Za chvílku v něm koláč zmizel a po čaji zbyl jen prázdný hrneček. Auto už slyšeli všichni tři hodně blízko. Projíždělo kolem vodárny nad Průšovým rybníkem. Akorát to stihne.

Jako vítr se prohnal přes louku kolem sloupu elektrického vedení, dokonce si stačil všimnout, jak strýčkovi krásně rostou smrkové ryzce. Míhl se přes hráz Jiráskova rybníka, pohladil zasázený plevel na záhonech a už už se protáhl kolem okna do kuchyně na statku. Neříkal jsem vám, že šamšulové se umí ztenčit? Dokonce se umí i rozdělit na malé kousíčky! Tak malé, že se protáhnou skulinami ve zdech, takže to vypadá, že umí procházet i zdí. Kolem rámu oken ale mají spousty místa, takže jsou v mžiku v místnosti. Rychle prolétl celou chalupu, až našel, co hledal – svoje zastrčené kouzelné barvičky v zavřeném koutě půdy. To jsou takové barvy, které šamšulové používají, aby splynuli s okolím. Natrou se takovou čarodějnou barvou a ta barva hned pozná, odkud na šamšuly někdo kouká a co je za šamšulem. Takže

když je třeba za šamšulem strom, barva to pozná. To se pak zbarví do podoby kůry stromu, takže ten, kdo na šamšula kouká, vidí jen strom s kůrou. Jakmile ale šamšul vystrčí nos zpoza kmene stromu, barva hned pozná, že ve směru pohledu je tráva, a zbarví se do podoby trávy. Ale přece jen jí to chvíličku, malinkatou chvíličku trvá. Tak se šamšul v mžiku natřel, obličej, ruce, kalhoty, botky, čepici i kazajku, a vyběhl ven před stodolu a rychle se přimknul ke zdi.

Auto akorát zastavilo a maminka vypnula motor. Otevřela dveře u Maxíka a říká: „Čau chalupo!“ a Maxík jak ozvěna: „Au aupoo!“ Což mělo být také čau chalupo, ale vyznělo to takhle, protože Maxík ještě vůbec neuměl mluvit. Ale něco ho zaujalo na zdi stodoly. Pečlivě pozoroval každý záhyb zdi.

Šamšul byl na zdi přilepený, protože ze zdi měl nejlepší výhled na auto a lidi, ale ani nehlesnul. Ani se nepohnul. Jen zpod přivřených víček sledoval Maxíka. Maxíkova maminka pro něj nebyla nebezpečná, ta by ho vůbec nevnímala, i kdyby jí stál na hlavě a ryčel jako koza. Ale měl pocit, že ho Maxík zase zahlédl. Otrásl se nervozitou. Musí se stát pro Maxíka neviditelným, aby mu už dal pokoj a netahal ho za nos.

Maxík ještě neuměl mluvit, ale chodit a běhat už uměl. A ten jeho Lišáček mu spoustu věcí ukázal a napověděl. Lišáček byl Maxíkův plyšový kamarád, který s ním byl

už od narození. Teď se zrovínka oba dívali na zeď stodoly a sledovali podivné chvění cihel, jak se šamšul třásl. Šamšul otevřel oko a to neměl dělat. Maxík i Lišáček zahlédli na zdi černé kolečko, protože si šamšul oči barvou natřít nemohl, to by přece nic neviděl. Maxík najednou viděl celého šamšula v barvě zdi a strašně se lekl. Hned se běžel schovat za maminku a křičel. Jenže maminka si myslela, že Maxík něco potřebuje:

„Potřebuješ se vyčůrat?“

Maxík zakřičel, že přece na zdi je pozoruje malé stvoření s velkýma očima, ale maminka nerozuměla:

„Tak tě bolí břicho?“

Maxík znovu zakřičel, ale maminka mu opět vůbec nerozuměla. Tak se Maxík začal vztekat, až mamince došla trpělivost a lehce ho plácla přes zadeček. Maxík se rozplakal. Takové příkoří! Vždyť mamince jenom ukazoval a říkal, že na zdi je něco živého. Vůbec si přes zadek nezasloužil. To maminka mu přece nerozuměla, co říká. On nic neudělal. Asi se tedy bude muset naučit pořádně mluvit, aby se podobná příkoří už neopakovala. Ještě přes slzy zahrozil rukou šamšulovi. Tohle mu tedy nedaruje. Jen co ho uvidí, jak se motá kolem jeho postýlky, pořádně mu to vrátí, pomyslel si a otřel si slzy rukávem. Šamšul na něj vyplázl jazyk a zmizel. Marně se Maxík snažil najít podezřelý pohyb na zdi, šamšula už neviděl. Zato se rozhodl, že je načase se začít učit mluvit. A když se

Maxík pro něco rozhodl, tak to také dotáhl do konce a druhý den ráno, když se vzbudil, koukl na maminku a procítěně protáhl:

„Mámo?“

A tak Maxík začal mluvit. Ale patálie se šamšulem neskončily.

JAK MAXÍK SPADL ZE SCHODŮ

Šamšul měl celý týden strašně moc práce. Teď přes víkend tomu ti lidé opravdu dali na frak. Pečlivě musel odnést každý spadlý lísteček na své místo, kam spadl, protože všechno listí shrabali. Suchou trávu zase pečlivě vpletl do růžiček i klematisu a nanosil snad tunu pečlivě vybraného klouzavého bahna přesně na ta místa, kde vždy maminka přidala v autě plyn, aby jí to nepodklouzlo. Ušklíbl se. To zrovna nebylo potřeba, protože to bahno tam nikdy nebylo. Ale třeba, až sem zas přijedou a nebudou moci vyjet ten mírný kopeček, protože na tom pečlivě vybraném bahně jim to bude klouzat, už se nebudou chtít vracet. Jeho ušklíbnutí se rozlilo do blaženého zasněného úsměvu. To by byla paráda, kdyby tu zase úřadoval sám! Probral se ze zasnění a šel přemlouvát vosy a sršně, aby se konečně přestali válet a šli napíchat jablka, aby mohla

lépe spadnout na zem. A najednou byl pátek a šamšula přepadla podivná předtucha a mrazení. Zase určitě přijedou! A vůbec nepršelo, takže namísto aby bahýnko podkluzovalo, bude pěkně suché a auto po něm vyjede jak po másle. Celý nervózní se rozběhl k chalupě. Jeho očička rejčila po všech detailech, co by ještě měl udělat. Ano, okno do kuchyně bylo celé zapatlané. A na to, jak tam nasimuloval tlapičky kuny, byl obzvlášť hrdý. Díra ve sklípku byla pečlivě vymetená, stejně jako velký otvor na půdě pod střechou, aby chalupou pěkně protažovalo a byla tam věčná zima. V mamčině gumovkách byly správně umístěné výkaly od kočky. Pro ty musel šamšul doběhnout až do vsi, protože za celý týden se jako na potvoru kolem chalupy žádná kočička ani neukázala. Aha! klepnul se do hlavy šamšul a už vylezl na keř. Opřel se tenounkýma nožičkami o nejsilnější větev a všechny konce, které minulý víkend maminka ostríhala, vši silou tahal, až zas byly v původní délce, než došlo ke stříhání. Co ještě zapomněl, než přijedou? Trávu vytahal dostatečně, větve poházel, kde byly, spadané listí zas na svém místě, počítal šamšul na prstech. Jeho vyzáble tenounké prstíky se chvěly, jak se soustředil a krabatil čelo, až mu bambule na dlouhatánské čepičce zvesela poskakovala.

Asi má tedy hotovo všechno. Také něco zaslechl! Ano, nahoře ve vsi právě zatáčelo auto. Mrsknul sebou jak lasička a rychle se natřel kouzelnou barvou. Teď si

vzpomněl! Úplně zapomněl poschovávat tomu malému lumpovi jeho auta a zaneřádit pískoviště větvičkami a bobky od zajíců. Prolétl pokoj nahoře a z pečlivě seřazených autíček, která tam Maxík měl, namátkou některá sebral a pozastrkoval je tu pod skříň, tam do dětské postýlky pod polštář a mezi matrace velké postele. Ušklíbl se a ze stolu shodil tři pastelky. A najednou byl ten tam. V tu chvíli pískoviště vypadalo, jako kdyby v něm vybuchlo. Tak rychle šamšul kmital ručičkami, aby všechen písek zpřeházel a nastrkal všude větvičky a bobky. Konečně byl spokojený a postavil se s potutelným úsměvem před stříbrný smrk, co stál hned vedle pískoviště.

Auto akorát dojelo a maminka otvírala dveře.

„Maxíku, podívej se, jako kdybych to tu minulý týden vůbec neshrabala. A ten keř taky vypadá, jako kdyby ho nikdo nestříhal. A všude ta suchá tráva. To zas bude práce!“ povzdychla si maminka a otevřela Maxíkovi dveře.

A hele, Maxík se už umí odpoutat z bezpečnostního pásu sám, všimnul si šamšul. Maxík vyskočil z auta s podmračeným výrazem a okamžitě si začal podezíravě prohlížet stříbrný smrk. Drobný vánek rozčeřil větvičky a Maxík mezi nimi zahlédl na zlomek vteřiny něco, co tam nepatří. Ale protože utekl týden a Max zrovna nebyl ten, co by si moc pamatoval, nebo se dokonce učil, samozřejmě zapomněl, že posledně to divné, co se chvělo na zdi, byl šamšul. A to se mu mělo tento víkend hodně

nevyplatit. Pustil chvění z hlavy a šamšul jen vítězoslavně roztáhl pusku do svého úsměvu od ucha k uchu. Konečně ho ten malý lump nevidí. Sláva.

A až do rána měl šamšul klid. Dokonce ani večer, když se uvelebil na svém oblíbeném místě v rohu u stropu přesně naproti Maxíkově postýlce, si ten malý dareba ničeho nevšiml. Je pravda, že šamšul byl pořád natřený kouzelnou barvou. Takže chvíli jeho nos a část tváře vypadaly jako roh obrazu s rámem a zbytek jako natřená stěna. Ale přece jen si neodpustil párkrát otevřít oči úplně dokořán a to se Maxík lekl a hned křičel: „Bubák!“ Pak rychle přeběhl k mamince do velké postele a tam se zachumlal a usnul. Šamšul se potichu chechtal, až se mu prstíky na nožičkách i ručičkách tetelily.

Druhý den dopoledne maminka zalívala a Maxík se nudil. Ale dělat nic nechtěl, mamince odmlouval, a dokonce na ni i křičel. To se šamšulovi pranic nelíbilo. Takové malé pískle a co si na maminku dovoluje! Vždyť by bez ní ten malý vzteklý chlapeček ani nejedl! Co nejedl, vždyť on by si ani nebyl schopný sám dojít na záchod. Navíc se zase vůbec nesnaží se naučit mluvit, takže je ještě strašně líný a sobecký a teď se bude osopovat na maminku, že se nudí? Už už se chystal, že Maxíkovi něco provede, to ale mamince už došla s takovým zlobivým klukem trpělivost a práskla kropáčem o zem. Maxík se lekl a dřepnul si na dlaždičky, až to plesklo. Tenhle pleskanec už i Max

pocítil. I přes svoje tlusté kalhoty, které povětšinou jakoukoliv ránu ztlumily. Možná by bylo lepší, kdyby ho pleskla maminka než dlaždičky. Protože když maminka někdy pleskla Maxíka, bylo to spíš symbolicky, než aby ho to bolelo. Ale tohle zabořilo a Maxík začal natahovat moldánky. Najednou odněkud zaslechl:

„Přestaň! Zasloužil by sis podstatně víc!“

Maxík se zarazil. Odkud ten hlas šel? Stál těsně vedle rododendronu kousek od skupiny velkých kamenů a nikde nikoho neviděl. Maminka už zatím došla ke stolu na dlažkách a mezi ním a maminkou nebyla živá duše.

Šamšul se potutelně usmíval pod rododendronem. Měl radost, že ho Maxík nevidí a že tedy neviditelná barva funguje. Maxík sice nikoho neviděl, ale přece jasně slyšel. Navíc byl uražený, že dostal na zadek od dlaždiček, a vůbec nepřemýšlel o tom, co mu kárající hlas říkal. Byl čím dál naštvanější, že ho ještě navíc komandují nějaké stromy nebo keře nebo co byl rododendron vůbec zač! A jak byl vzteklý, začal v malých gumovkách dupat a kopat do všeho, co mu přišlo pod nohu. A zase zaječení toho hlasu: „Přestaň, tohle byl domeček strýčka Trtinky!“ A za chvíli zase: „Nech tu šišku na pokoji, donesla ji sem teta Labelka!“ Ale Maxík schválně nakopl šišku, co nejvíc to šlo. Sebral ze země klacík a začal do všeho mlátit. Napřed do pařezu, pak do kmene stromu, rozšvihal několik hub a nakonec švihal jen tak do trávy.

„Povídám ti, nech toho, nebo bude mazec!“ ozvalo se odněkud za jeho zády. Maxík se v mžiku otočil a začal švihat do větvíček rododendronu, které se tak divně chvěly.

„Au, jauvajs, no počkej, toho budeš litovat! Pěkně ti to vrátím,“ slyšel Maxík hlas. A najednou si vzpomněl! To bylo to podivné chvění na zdi minulý týden a zahlédl siluetu šamšula, jak peláší mezi záhony pryč a něco si brblá, když si hledí všechna místa, kde ho trefil klackem. Max byl spokojený. Najednou se nenudil a tomu malému skřítkovi to patřilo, myslel si. Přece ho nemá kdo a proč kárat. Všichni mu mají sloužit. Ne on jim, myslel si a vůbec ho nenapadlo, že ať udělá, co udělá, vždycky na to bude odezva. Teď, když švihnul šamšula, ten si to nenechá líbit a nějak mu to vrátí. Stejně jako kdyby Maxík kopl do kamene, cítil by odpor kamene na své noze. A kdyby náhodou byl kámen v zemi, pak by ho kopanec pěkně bolel. Kámen by totiž působil proti Maxíkově nožičce stejnou silou, jako vynaložil Maxík. A protože by byl kámen pevně zaklíněný v zemi, veškerá energie by se přenesla zpět do Maxíkovy nožičky. A to by ho pěkně bolelo. A vlastně by sám sobě ublížil. Ale protože byl Maxík zatím malý líný trouba a nic si nepamatoval a ani moc o ničem nepřemýšlel, vůbec mu tohle nedošlo.

Takže mu ani nepřišlo divné, že se celé odpoledne šamšul nikde neukázal. Ani když po něm Maxík marně pátral. Nikde ho neviděl a ani nenašel.